

Enric Badosa, sense creu

El *Diccionari de la literatura catalana* indica que Alfred Badia i Gabarró va rebre la Creu de Sant Jordi el 1993 i Josep Maria Ballarín, el 1995. Entre el primer escriptor i el segon apareix el poeta, assagista, editor i traductor Enric Badosa, sense que l'article indiqui que l'any 2006 també la va rebre.

Franquisme desenfocat

Els autors del llibre *La cultura catalana*, d'Editorial Base –Ferran Aisa, M. Lluïsa Pazos i Jaume Sobrequés i Callicó–, diuen que el setmanari *Tele/Estel* va ser clausurat pel franquisme. Va ser clausurat pels responsables de la publicació, escanyat, això sí, per les limitacions que el franquisme imposava a la premsa en català.

Versió enfangada

El maçó Hébuterne d'*El cementiri de Praga* diu que no li desagradaria que un apòstata desqualificat de fa temps com Léo Taxil comencés a dir coses tan terribles de la francmaçoneria que mai ningú no se les arribés a creure. “Doncs sí –conclou–, necessitem persones que ens enterrin en el fang” (“Ebbene sì, abbiamo bisogno di persone che ci seppelliscano nel fango”). La conclusió, segons Random House Mondadori-Carme Arenas, és diferent de la d'Umberto Eco: “Doncs sí, necessitem persones que s'enterrin en el fang.”

Els peus a la galleda

El DIEC2 manté que la galleda serveix només per a contenir o transportar líquids, tot i que a continuació els seus responsables hi han afegit un tipus de galleda que contradiu la definició, la galleda de les escombraries: “Recipient on es disposa tot allò que és per llençar.” A banda de llegir-se a si mateixos, els autors del DIEC2 haurien d'haver llegit la definició de *galleda* del GD62: “Recipient [...] que serveix per transportar aigua i altres líquids o també matèries sòlides.”

Edicions de 1984 convertirà l'escriptora americana Willa Cather, Pulitzer 1923, en autora de la casa

La narradora Willa Cather (Back Creek Valley, Virginia, 1873 - Nova York, 1947), de família d'ascendència irlandesa, va ser objecte els darrers anys de la seva vida d'un cert menyspreu per part de la crítica, que la considerava una autora del passat, un Henry James amb faldilles. Va guanyar el premi Pulitzer el 1923 amb *A lost lady*, però, com recorda Anne-Sylvie Homassel al prefaci de *La nièce de Flaubert* (Les Éditions du Sonneur. 2012), la seva estrella va quedar eclipsada a final dels anys 20 per les de Hemingway, Steinbeck i Faulkner.

La nièce de Flaubert ('La neboda de Flaubert') és la versió francesa d'"A Chance Meeting" un deliciós text autobiogràfic sobre la trobada casual de l'escriptora amb Caroline Franklin-Grout, vídua Commanville, neboda, fillola i hereva de l'autor de *Madame Bovary*, al Grand Hôtel d'Èx-los-Bens, el 1930. El text obre el recull d'assajos *Not under forty* ('No abans dels quaranta'). Com diu Anne-Sylvie Homassel, és un irònic recull d'articles, una resposta als seus detractors. Si la resta d'articles tenen l'interès del dedicat a la neboda de Flaubert, el recull demana una traducció urgent.

Ara tant fa que de gran fos considerada una autora del passat, perquè ja ho són també els que la van eclipsar. Edicions de 1984 ha decidit que cal recuperar-la per al lector català, i abans de l'estiu publicava la traducció del relat *El meu enemic mortal*, un text que mostra l'habilitat de l'autora pel retrat, a més d'una elegància expressiva continguda.

Com és política de la casa que dirigeix Josep Cots, no serà el darrer llibre de Willa Cather que publicarà l'editorial. Amb una freqüència d'un títol per any, aniran apareixent les seves novel·les i, a més, tots els seus contes, aplegats en un volum o dos.

L'editorial Proa ja la va presentar el 1985, a través de la novel·la *La mort s'adreça a l'arquebisbe*, traduïda per Joan Sellent i Arús.

Quan la crítica deia que era un Henry James amb faldilles sabien de què parlaven, perquè tots dos autors tenen moltes coses en comú, especialment l'interès per la literatura europea. I, a més, als inicis, Henry James va ser la influència més poderosa que va rebre l'escriptora.

Cap gran autor francès no li era estrany i és molt curiós de veure-la discutir sobre Flaubert i més autors francesos contemporanis amb la neboda del primer. L'escriptora confessa que va començar per Balzac i que va tenir la sort de descobrir els mestres francesos a l'atzar, i no sota la fèrula glacial d'un professor.

Willa Cather era una de les dones americanes més cultes i preparades del seu temps. Formada a la Universitat de Nebraska en literatura clàssica, primer es va dedicar al periodisme i a l'educació, com a mestra de llatí i grec, i, a partir del 1912, amb l'èxit que obté la seva primera novel·la –*Alexander's bridge*–, es consagra únicament a la literatura.

Willa Cather (Back Creek Valley, Virginia, 1873-Nova York, 1947), autora d'*El meu enemic mortal*.